

„Ty lety s dvojným přestupem mě zničej,“ zaúpím, když si stiskneme ruku na pozdrav.

„Neboj, v Trinku si odfrkneš.“

Je únor 2008, a aby neštěstí nebylo málo, před dvěma lety začala na tomhle nádherném ostrově, kterému dali Britové kdysi jméno Cejlon, další fáze hrůzyplné občanské války. Tu mezi sebou vedou vláda Srí Lanky a separatisté, již si říkají Tamilští tygři. V pořadí je to už fáze čtvrtá a bezpochyby nejkrvavější. Armáda se rozhodla s organizací Tygři osvobození tamilského Ílámu, jak zní celý název Tamilských tygrů, nadobro zatočit a vybit je do posledního kusu.

Ale v Negombu nic nenasvědčuje tomu, že je ostrov už zase ve válce. Spíš si tu člověk připadá jako na dovolené v tropech. Vyjdeme z letištní haly a na parkovišti nasedneme do bílého teréňáku značky Suzuki. Marcel sedne za volant a trvá skoro hodinu, než se vymotáme z Negomba, které je vlastně předměstím hlavního města Kolomba a připomíná lidské mravenišť. Provoz je solidní řezba. Každou chvilku jen těsně nesrazíme cyklistu, nenapálíme to do tuk-tuku anebo to do nás nenakouří rachotící červený autobus. Šoféři těchto plechových monster značky Ashok Layland přidávají do nafty benzín, aby jim to pořádně frčelo. A bělmo očí mají červené z toho, jak od rána do večera žvýkají betel. Betelové sousto, to je tady taková společensky přijatelná forma narkomanie. Levná a celkem bezpečná. Tedy pokud se zrovna nezfetuje řidič autobusu. Tomu je pak lepší se klidit z cesty. Na srílanských silnicích se dá taky běžně zažít srážka s krávou, protože tenhle dobytek si chodí, kde se mu zamane. Má to co dělat s hinduistickým náboženstvím, krávu tu nemá nikdo právo odnikud vyhazovat. Za soumraku zase není v odlehlejších částech ostrova problém potkat na silnici stádo slonů. Auto takové setkání většinou nevyhrává.

Marcel řídí strašlivě. Jen těsně se při předjíždění vyhneme nákladáku v protisměru. Mám co dělat, abych si neucvrtnul do spodního prádla, ale on – s jednou rukou ledabyle položenou na volantu a druhou šmátrajícím na zadním sedadle po cigaretách – se jen ušklíbne.

„Srílánčani jsou příšerný řidiči.“

Další protijedoucí auto nás mine tak těsně, že si navzájem skoro škrtneme zpětnými zrcátky. Jestli se mi chtělo před půlhodinou spát, tak teď už jsem úplně vzhůru. Stará pravda říká, že syndrom vyhoření humanitárního pracovníka se vždycky pozná podle toho, že řídí jako prase. A to můj kolega předvádí dokonale, nejvyšší čas, aby jel domů. Moje otázka, na kdy má letenku do Prahy, ho ale pobaví.

„Kdepak do Čech, kámo, já se tu za měsíc žením! Myslel jsem, že mi půjdeš za svědka.“

Vykulím oči: „Jasně, že půjdu...“

Než stihnu dopovědět, že zatáčky se proti nám v nejhroší možný moment vyřítí pekelnou rychlostí červeňák. Srážka musí být nevyhnutelná, instinktivně si dám ruce před obličej a zavřu oči. Nevidím tak, jak Marcel škubne volantem tam a zpátky a jako zázrakem se troubícím monstru vyhne. Asi se dám na modlení.

Mým domovem se na dalších čtyřiaadvacet měsíců má stát Trincomalee, kterému všichni říkají prostě Trinko. Omšelé statisícové město na severovýchodě Cejlonu. Pár kilometrů na sever odtud sice zuří válka, ale já tu budu možná ve větším bezpečí, než kdybych zůstal v Praze.

Začalo to nevinným pozváním na panáka. Zrovna jsem se vrátil z Kábulu a kamarádi mě vytáhli do města. Po roce a půl stráveném ve víceméně mužském kolektivu, kdy ani na ulicích ženskou pořádně nevidíš, jsem potřeboval trochu toho rozptýlení. Do podniku Infinity na pražských Vinohradech chodilo tenkrát hodně lidí. Jmenovala se Nikola a vážně jí to slušelo. Kudrnaté blond vlasy, nádherná postava a upnuté červené šatičky s hlubokým výstřihem. Než jsem se ji odvážil oslovit, poděkoval jsem v duchu prozřetelnosti, že jsem se nechal dopoledne ostříhat a oholit. Se zarostlým mudžáhidem